

Per què passen les coses

«Lila» és una novel·la necessària, vàlida i extraordinària per la innocència intel·ligentment descarada de la protagonista

[Marta Orriols](#) | *Catorze*

Títol: *Lila*

Autora: Marilynne Robinson

Editorial: Edicions de 1984

Traductor: Esther Tallada

Pàgines: 304

Primera edició: març 2015

Preu: 19,90 €

Certament, pensar que passem per aquest món com qui no vol la cosa i tot d'una la vida se'n va reduïx les esperances a zero. Més que mai, perquè sí, necessitem agafar-nos a la força interior que ens permetrà sotmetre'ns a les situacions més adverses, irreal i del tot inimaginables. La Lila en el fons ho sap, però duu la por enganxada a la pell i es nega a

confiar en les coses bones que la vida li ha posat davant.

Mentre llegia aquest llibre, em preguntava si l'entendria igual en cas d'haver estat una persona creient, si l'hauria gaudit més en cas d'haver posat en pràctica la religió que a casa mai em van imposar. Hi he rumiat molt perquè la història conté sobretot una intensa i transformadora recerca espiritual. I un cop passada l'última pàgina, confirmo que, creguis en el que creguis o no creguis en res, *Lila* és una novel·la necessària, vàlida i extraordinària per la innocència intel·ligentment descarada de la seva protagonista, que conclou sempre amb una clarividència aclaparadora.

La novel·la de Marilynne Robinson té lloc a la localitat de ficció de Gilead, Iowa, i narra la història de la Lila, una sense sostre que després d'anys de sobreviure una vida nòmada de la mà de la dona que la va salvar quan era només una criatura, va a parar a una petita església on coneix John Ames, el pastor de qui s'enamorarà d'una singular manera i amb qui començarà una nova existència que donarà sentit a tots els seus precedents vitals i li aportarà la seguretat necessària per mirar endavant.

És magistral com Robinson escriu una història amb un centre ple de teologisme i religió cristiana i, en canvi, el lector sent que cap ortodòxia és necessària per deixar-se endur per la bellesa de l'argument en si mateix, i sobretot per caure rendit als peus d'una

protagonista decididament peculiar i insòlitàment vulnerable, alhora que tendra i infinitament sorprenent.

La manera que la Lila considera els arguments teològics del reverend, amb una seriositat del tot rigorosa però amb un punt d'innocència que ho banya tot d'humanitat, ens captura per la seva fulgor filosòfica que en més d'una ocasió ens fa riure, i en d'altres plorar. La vertadera història d'aquest llibre rau en la lluita per comprendre per què passen les coses i quin sentit té la nostra vida quan t'han posat un nom bonic perquè ets lletja i l'única educació que has rebut és la de la violència, les penúries i les adversitats.

Malgrat que les fortes conviccions religioses de Marilynne Robinson afloren en la seva escriptura, aquestes no deixen de ser preocupacions profundament humanes del tot compatibles amb un cert escepticisme religiós. El nivell profund de les lectures històriques i de l'heterodòxia cultural de l'autora poden espantar en algun punt, però amb la Lila guiant-nos a través de la seva sensibilitat (i, per tant, la de la mateixa Robinson) queda garantit que arribarem al final gaudint de cada fragment. Com les petites coses que mereixen ser per sempre més recordades, a la Lila no l'oblidarem.

***La cirereta:** *“Així doncs, el que la vida semblava que era no podia ser gaire important. El reverend sempre deia que ens hauríem d'ocupar de les coses que tenim una mínima esperança de poder arribar a entendre, i l'eternitat no n'és una. Ara, que aquest món tampoc no n'és una. Ella quasi sempre tenia la sensació que entenia més bé les coses quan no s'ho proposava. Les coses van com van. Voler esbrinar el perquè era una bajanada. En una cançó, una nota segueix la d'abans perquè és aquella cançó i no una altra.”*